ANTIFA XALANDRI

αντιφασιστική συμβολή στον καθημερινό πόλεμο - τεύχος #4 - οκτώβρης/νοέμβρης 2014

για επικοινωνία

antifaxalandri@yahoo.com

Θα μπορούσαμε να είμαστε από αυτούς που τη βρίσκουν με την πραγματικότητα, που ξέρουν να προσαρμόζονται μέσα στην αυτοκτονική καθημερινότητα της ελληνικής κοινωνίας. Θα 'χαμε μαζέψει όσες πιστοποιήσεις μπορούσαμε και θα ελπίζαμε σε μια σίγουρη αποκατάσταση όπως των γονιών μας, θα γλύφαμε κώλους για να πετύχουμε, άλλωστε εκπαιδευόμαστε από μικροί. Αν κάτι πήγαινε στραβά, ντάξει, το μπατσιλίκι είναι της μόδας, ζούμε σε καιρούς κρίσης, κάπως πρέπει να τη βγάλουμε. Θα (κατ)αναλώναμε τα ενδιαφέροντα και τις συζητήσεις μας αποκλειστικά γύρω από τη μπάλα και τα γκομενικά μας, αυστηρά μέσα σε γυμναστήρια και καφετέριες. Κάθε πτυχή της προσωπικής μας ζωής θα έπρεπε να είναι εκτεθειμένη στο facebook. Θα ήμασταν δηλαδή ενδεικτικές φιγούρες της γενιάς του '90 και του '00, αυτή η περίφημη «νεολαία που μεγαλώνει μέσα στην κρίση» που λένε και τα περιοδικά…

Όμως τα παραπάνω δεν κατέχουν την απόλυτη κυριαρχία γιατί υπάρχουν μειοψηφίες μέσα στη μητρόπολη και τις γειτονιές της που την ψάχνουμε αλλιώς, που δεν είμαστε διατεθειμένοι να παραδοθούμε στην ξεφτίλα που προκαθόρισαν για όλους μας. Μέσα απ' την κινητικότητά μας δείχνουμε μια δυναμική που έρχεται σε σύγκρουση με τα κυρίαρχα πρότυπα και προσπαθεί να προτείνει εναλλακτικές στο πώς να σκέφτεσαι και να οργανώνεσαι πολιτικά στους καιρούς του νέου ελληνικού φασισμού. Και είναι το μίσος μας για τους μπάτσους και τους φασίστες, για την εξαθλίωση της ανεργίας και τους εξαναγκασμούς της δουλειάς, για καθετί που μας έχει φορτωθεί στην πλάτη που μας ενώνει και μας δίνει δύναμη.

Ο αντιφασιστικός πυρήνας antifa xalandri είναι κομμάτι αυτής της κινητικότητας και πιο συγκεκριμένα προϊόν της πολιτικής δουλειάς των antifa ομαδοποιήσεων που δραστηριοποιούνται στην Αθήνα την τελευταία δεκαετία. Αγόρια και κορίτσια από το Χαλάνδρι και τα πέριξ που συζητάμε και αποφασίζουμε από κοινού, που τα 'χουμε βάλει με τον ρατσισμό και τον φασισμό στις γειτονιές μας. Αυτό το έντυπο που μοιράζουμε χέρι με χέρι σε διάφορα λύκεια είναι ένα μικρό κομμάτι αυτών που μας αντιστοιχούν και μια αφορμή να γνωριστούμε με άλλους και άλλες σαν κι εμάς. Τα λέμε στο δρόμο…

Οργάνωση antifa και μίσος ταξικό
στο διάολο να στείλουμε τον νέο φασισμό!

INTRODUCTION

killah-Pi 1 year after

Ένας χρόνος έχει περάσει από τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα από χρυσαυγίτες στο Κερατσίνι. Μια δολοφονία που δεν ξεχάστηκε από τους αντιφασίστες και τις αντιφασίτριες. Συνέβη άλλωστε σε μια εποχή που η Χρυσή Αυγή μας λέγανε οτί ήταν παντοδύναμη, οτί κυριαρχούσε στους δρόμους και τις γειτονιές, ότι έπρεπε να κλειστούμε σπίτια μας. Κι όμως, την ίδια εποχή είναι που ξεδιπλωνόταν ένα μωσαικό δράσεων κόντρα σε όλη αυτή την προπαγάνδα, κόντρα στους φασίστες και τις αριστερές λογικές της θυματοποίησης. Φτιαχτήκαν αντιφασιστικές ομάδες, έγιναν διαδηλώσεις, σπάστηκαν τα γραφεία της ΧΑ σε όλη την Ελλάδα, έγιναν αντιφασιστικές συναυλίες σε κάθε πλατεία της Αθήνας και της επαρχίας, ανέβηκαν πανό σε σχολεία και σε γήπεδα και τόσα άλλα. Όλοι εκείνοι και εκείνες που τα πλαισιώνανε δεν πήγαν σπίτι τους να φοβηθούν μετά τη δολοφονία, το αντίθετο: οι απαντήσεις που δόθηκαν ήταν μαζικές, δυναμικές και έβγαλαν τόσο κόσμο στο δρόμο.

Αυτό το πράγμα προφανώς δεν πέρασε απαρατήρητο από διάφορους επίδοξους ηγέτες που προσπάθησαν να το διαχειριστούν προς όφελος τους, για να ξανακουστούν, για να το ελέγξουν και να το καθοδηγήσουν κατά πως συνέφερε τις προσωπικές τους επιδιώξεις. Είτε αυτοί ήταν οι “μεγάλοι” χιπχοπαδες, είτε κεφάλια της αριστεράς, είτε οτιδήποτε άλλο, ήταν το ίδιο σιχαμένοι. Αλλά ανεξάρτητα και πέρα από αυτούς αν φάνηκε κάτι αυτά τα τελευταία χρόνια είναι πως οι φασίστες δεν παίζουν μπάλα μόνοι τους. Πως υπάρχει ένα υποκείμενο σε αυτή την πόλη που δηλώνει την παρουσία του στις γειτονιές και το δρόμο, που ίσως να μπορέσει να στήσει ένα ανάχωμα απέναντι σε αυτά που ζούμε. Που μπορεί να έχει χίλιες δυό αδυναμίες, αλλά είναι το μόνο ελπιδοφόρο πράγμα σε αυτή την κοινωνία.

Υ.Γ. Η αλήθεια είναι ότι δεν πρέπει να 'σαι και πολύ τσακάλι για να λες ότι οι ναζί είναι παραπλανημένοι. Για την ακρίβεια πρέπει να 'σαι ή βλάκας ή ύποπτος. Οπότε αν βρεθεί κανείς να σου εξηγήσει τα δίκια του αντιφασισμού με φάπες, δεν είναι και να εκπλήσσεσαι, φίλε Tiny Jackal!

πανί που σήκωσαν πέρυσι οι μαθητές του 8ου ΓΕΛ Αμαρουσίου. Πάντα τέτοια!

*CRAZY METROPOLIS!

Μαφία και ναζί, κάνουνε δουλειές μαζί!

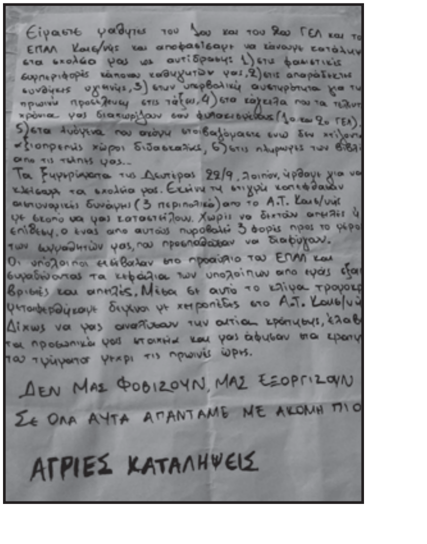

Το καλοκαίρι «συγκλονισμένοι» μάθαμε για τη δολοφονία δυο νεαρών με τατουάζ σβάστικες στη Μάνη. Τελικά αποκαλύφθηκε ότι δυο άλλοι φασίστες ήταν που τους φάγανε γιατί δεν τα βρήκανε σε νταραβέρι με παράνομα αναβολικά. Η σχέση μαφίας-φασιστών δεν είναι κάτι που μας εκπλήσσει. Αντιθέτως, νομίζουμε πως η ίδια η ύπαρξη των φασιστών πάει παρέα με τα συμφέροντα της μαφίας και του κράτους. Αυτό είναι εμφανές τόσο από τις δουλίτσες που κάνουν τη νύχτα (π.χ. διακίνηση όπως οι φίλοι μας στη Μάνη), όσο και από τα υποτιθέμενα "χόμπι" τους. Τα πογκρόμ και οι σφαίρες εναντίον των μεταναστών εργατών δεν είναι απλά και μόνο εκφράσεις του διάχυτου ρατσισμού, αλλά στοχεύουν στην υποτίμησή τους. Έτσι φτιάχνονται υποτιμημένοι κοινωνικά και απαγορευμένοι κρατικά εργάτες για να χρησιμοποιηθούν από τα νόμιμα και παράνομα αφεντικά. Με αυτό στο νου η ΧΑ μοιάζει πιο πολύ με πολιτικό εκπρόσωπο της μαφίας. Και άμα λέμε της μαφίας δεν εννοούμε μόνο το νονό και την φαμίλια του, αλλά και όλους τους μικρούς μαφιόζους που καρπώνονται τα οφέλη της φτηνής εργασίας των μεταναστών. Γύρω από αυτά είναι λοιπόν που συσπειρώνονται οι φασίστες. Αυτό μας δείχνει το ότι σκοτώνονται μεταξύ τους για 800 ευρώ αναβολικά. Δείχνει το πόσο πιο σημαντικά είναι τα υλικά τους συμφέροντα από την αγνή ναζιστική ιδεολογία. Καθόλου περίεργο δεν μας φάνηκε, λοιπόν, που αυτοί οι τύποι αντί να κάθονται μαζί να πίνουν μέλανα ζωμό τρώγονται μεταξύ τους.

Υ.Γ. Σε μια βδομάδα δυο φασίστες νεκροί και δυο στη φυλακή. Δεν ξεμπερδεύουμε όμως με αυτούς τους ρυθμούς!

Σφαίρες στα σχολεία...

Δύο συστατικά χρειάζονται. Το σχολείο γίνεται πιο χρήσιμο για τα κάγκελα παρά για τη «γνώση» που προσφέρει και η πολή γεμίζει μπάτσους που περιπολούν με αίσθηση παντοδυναμίας και περίσσιο θράσος. Και έτσι φτάνουμε στα ξημερώματα της 22/9 όποτε μαθητές επιχειρούν κατάληψη σε σχολείο της Καισαριανής και οι μπάτσοι για να τους αποτρέψουν πυροβολούν 3 φορές. Ε, όταν η δημόσια τάξη γίνεται η κύρια πολιτική του κράτους λογικό είναι να υπάρχουν και «παράπλευρες» απώλειες. Βέβαια χαλάει το σχέδιο άμα οι μαθητές και μετά τις σφαίρες συνεχίζουν να λένε για «άγριες καταλήψεις»!

Είμαστε μαθητές του 1ου και του 2ου ΓΕΛ και το
ΕΠΑΛ Καισ/νής και αποφασίσαμε να κάνουμε κατάληψ
στα σχολεία μας ως αντίδραση: 1) στις φασιστικές
συμπεριφορές κάποιων καθηγητών μας, 2) στις απαράδεκτες
συνθήκες υγιεινής, 3) στην υπερβολική αυστηρότητα για τι
πρωινές προσελεύσεις στις τάξεις, 4) στα κάγκελα που τα τελευτ
χρόνια μας διαχωρίζουν σαν φυλακισμένους (1ο και 2ο ΓΕΛ),
5) στα λυόμενα που συνέχεια στοιβαζόμαστε ενώ δεν κτίζοντ
αξιοπρεπείς χώροι διδασκαλίας, 6) στις πληρωμές των βιβλί
από τις τσέπες μας...
Τα ξημερώματα της Δευτέρας 22/9, λοιπόν, ήρθαμε για να
κλείσουμε τα σχολεία μας. Εκείνη τη στιγμή καταφθάνει
αστυνομική δύναμη (3 περιπολικά) από το Α.Τ. Καισ/νής
με σκοπό να μας καταστείλουν. Χωρίς να δεχτούν απειλές ή
επίθεση, ο ένας από αυτούς πυροβολεί 3 φορές προς το μέρο
των συμμαθητών μας, που προσπαθούσαν να διαφύγουν.
Οι υπόλοιποι εισέβαλαν στο προαύλιο του ΕΠΑΛ και
συμαζεύοντας τα κεφάλια των υπολοίπων από εμάς εξα
βρισιές και απειλές. Μέσα σε αυτό το κλίμα τρομοκρ
μεταφερθήκαμε δεμένοι με χειροπέδες στο Α.Τ. Καισ/νή
Δίχως να μας αναλύσουν την αιτία κράτησης, έλαβ
τα προσωπικά μας στοιχεία και μας άφησαν στα κρατη
του τμήματος μέχρι τις πρωινές ώρες.

ΔΕΝ ΜΑΣ ΦΟΒΙΖΟΥΝ, ΜΑΣ ΕΞΟΡΓΙΖΟΥΝ

ΣΕ ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΑΠΑΝΤΑΜΕ ΜΕ ΑΚΟΜΗ ΠΙΟ

ΑΓΡΙΕΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ

Ω τι τύχη!

Να που επιτέλους εμφανίστηκε η ελπίδα στο Χαλάνδρι. Να που επιτέλους θα διοικήσουν άνθρωποι αριστεροί που νοιάζονται για τα προβλήματα. Ή τουλάχιστον έτσι μας λένε. Εμείς όμως άλλα βλέπουμε και άλλα διαβάζουμε. Ας πούμε, είδαμε τον αγαπητό νέο δήμαρχο Ρούσσο να δηλώνει στην προεκλογική περίοδο πως θα ασχοληθεί με τα πραγματικά προβλήματα των κατοίκων. Που ένα από αυτά είναι ο καταυλισμός των Ρομά στο Νομισματοκοπείο. Μας λέει λοιπόν ο τύπος ότι οι Ρομά δεν είναι και αυτοί «κάτοικοι με προβλήματα» αλλα πρόβλημα. Κάτι που προφανώς υπονοεί πως και η διαχείριση που τους ετοιμάζει θα 'ναι τέτοια: αυτή του προβλήματος. Δεν μας εκπλήσσει όμως. Το να λένε οι αριστεροι πως οι μετανάστες και γενικότερα οι μη-έλληνες ειναι πρόβλημα (για ποιους άραγε;) ειναι συνηθισμένο. Άλλωστε το μεγαλοστέλεχος του ΣΥΡΙΖΑ, η κα. Δουρου, έχει πλέον στα χέρια της χρήματα να μοιράσει στα μεγάλα και μικρά αφεντικά της Αττικής, ναι και από αυτά που συντηρούν παράνομους τόσους μετανάστες εργάτες. Να λοιπόν: τόσο φιλεύσπλαχνοι είναι οι αριστεροί που δεν διστάζουν να γίνουν έμμεσα ή άμεσα κομμάτι της υποτίμησης του πάτου της ελληνικής κοινωνίας: των μεταναστώ νκαι των Ρομά.

Thank you Costa Rica!

Φέτος το καλοκαίρι είχε μουντιάλ και ως γνωστόν όταν παίζει μεγάλο ποδοσφαιρικό γεγονός οι ελληναράδες μαζεύονται μπροστά στις οθόνες και γρυλίζουν όλοι μαζί. Μερικές φορές όμως, όταν κερδίζει η εθνική, δεν αρκούνται να γρυλίζουν μέσα στο σπίτι αλλά βγαίνουν στους δρόμους για να πανηγυρίσουν και να μας πείσουν για ακόμα μια φορά πως εθνική είναι η ενότητα των δολοφόνων. Κάτι τέτοιο έκαναν και 10 χρόνια πριν στο euro του 2004. Κάτι τέτοιο παραλίγο να κάνουν και φέτος οταν κέρδισε η ομάδα τους την Ακτή Ελεφαντοστού. Ευτυχώς όμως για μας που μας πιάνει αναγούλα όταν ακούμε για εθνικές νίκες, στον επόμενο αγώνα η Κόστα Ρίκα με την ομάδα της έκοψε την χαρά στους ελληναράδες μια και καλή. Απο μας λοιπόν ενα μεγάλο ευχαριστώ στους παίχτες της Κόστα Ρίκα που δεν έδωσαν αφορμή στους Έλληνες ρατσιστές να μας πείσουν για το πόσο δίκιο έχουμε να τους μισούμε!

Υ.Γ. Δεν ξεχνάμε φυσικά τη συμβολή των ανθελληνικών ποδιών του Φάνη Γκέκα στο τελευταίο άστοχο πέναλτι!

ΕΝΑ ΚΑΡΟ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΤΕΣ ΧΡΗΣΙΜΩΝ ΡΑΤΣΙΣΜΩΝ ΣΥΝΙΣΤΟΥΝ:

ΑΝΤΙΜΟΥΣΟΥΛΜΑΝΙΣΜΟΣ

Τον τελευταίο καιρό έχει βουίξει ο τόπος με τα "αποτρόπαια" βίντεο που δείχνουν μέλη της "εξτρεμιστικής τζιχαντιστικής" οργάνωσης ISIS να αποκεφαλίζουν πολίτες της Αμερικής και της Ευρώπης. Τα διαφόρων ειδών μήντια δεν λένε να βαρεθουν με τίποτα να μιλούν για το πόσο τέρατα ειναι αυτοί οι «τζιχαντιστές» και σε πόσο μεγάλο κίνδυνο βρίσκεται ο δυτικός-πολιτισμένος-ορθολογικός κόσμος μας. Ωστόσο ο λόγος τους, δεν έχει να κάνει μόνο με εκείνα που συμβαίνουν στην μακρινή Μέση Ανατολή. Εξίσου έχει τα μάτια στραμμένα στο εσωτερικό της ελληνικής κοινωνίας και συγκεκριμένα στους μουσουλμάνους μετανάστες εργάτες που ζουν και δουλεύουν στη χώρα. Εκείνων που απο τη φθήνη και υποτιμημένη τους εργασία κερδίζουν με το τσουβάλι τα ελληνικά αφεντικά. Εκείνων που παρόλο που ζουν στην ίδια πόλη με μας, οι Έλληνες ρατσιστές εχουν φροντίσει να κάνουν αόρατες τις ανάγκες και τις επιθυμίες τους.

Όμως όλη αυτή η προπαγάνδα δεν έπεσε απ' τον ούρανο. Όχι, είναι ένα κρατικό σχέδιο που χτίζεται λιθαράκι το λιθαράκι στο εσωτερικό των δυτικών κοινωνιών από τότε που κατέρρευσαν οι Δίδυμοι Πύργοι και έγιναν οι πρώτες εισβολές δυτικών δυνάμεων στη Μέση Ανατολή με αποτέλεσμα οι μετανάστες εργάτες από εκείνα τα μέρη να έρχονται προς την Ευρώπη, και φυσικά την Ελλάδα, κατά χιλιάδες. Κι έχει αποδειχθεί πολλαπλά χρήσιμο τούτο το κρατικό σχέδιο. Απ' τη μια οι μπόμπες πέφτουν βροχή στο Ιράκ, το Αφγανιστάν και όλη την υπόλοιπη περιοχή και αυτό παρουσιάζεται σαν κάτι το τελείως φυσιολογικό. Κι απ' την άλλη, όλοι αυτοί οι μουσουλμάνοι εργάτες που δουλεύουν εδώ, έχουν υποτιμηθεί τόσο πολύ που θα έκαναν κάθε αφεντικό να τους λαχταράει.

Ταυτόχρονα βέβαια αυτοί οι μουσουλμάνοι εργάτες πρέπει να 'ναι και πειθαρχημένοι. Μας λέει λοιπόν το καλό μας κράτος ότι τούτοι εδώ οι άνθρωποι δεν είναι απλά απολίτιστοι. Είναι και επικίνδυνοι. Μπορεί δηλαδή, λένε τα δελτία ειδήσεων, ένας τέτοιος μετανάστης να ζει «φυσιολογικά» οπως όλοι (εντάξει, με μισθό στον πάτο και κάθε μέρα ξύλο απ' τη μαφία και τους μπάτσους δεν το λες και φυσιολογικά) και μια ωραία μέρα, έτσι ξαφνικά, να μεταλλαχθεί στον πιο τρομακτικό τρομοκράτη. Κι όσο παράλογη και να 'ναι αυτή η ιδέα παραμένει κυρίαρχη στα μυαλά της πλειοψηφίας. Ότι δηλαδή στην πόλη κυκλοφορούν διάφοροι τρομοκράτες "εν υπνώσει" έτοιμοι να σπείρουν το χάος άμα ξυπνήσουν στραβά! Κι έτσι δικαιολογούνται τόσες και τόσες αστυνομικές επιχειρήσεις πάνω στους μουσουλμανικούς πληθυσμούς. Τόσες αναίτιες προσαγωγές και προφυλακίσεις, αστυνομικοί έλεγχοι και τραμπουκισμοί όλα με τον ίδιο στόχο: να κρατηθούν οι εργάτες πειθαρχημένοι.

Φυσικά το ελληνικό κράτος δεν είναι μόνο του σ' αυτό το δύσκολο έργο. Προβάλλοντας τον πολιτισμό των μουσουλμάνων εργατών ως οπισθοδρομικό, συντηρητικό, μισογύνικο και τελικά απειλητικό για τις αξίες των πρωτοκοσμικών, συσπειρώνει αυτό που λέμε εθνικό κορμό. Κι έτσι η βία των μπάτσων κι η υποτίμηση αποκτά και κάποιους να την περιφρουρούν. Και δεν είναι άλλοι από τους ντόπιους και στην περίπτωση μας τους Έλληνες πατριώτες. Τώρα αυτό για τα αφεντικά μας ειναι κάτι πολύ καλό. Ολόκληρη η ελληνική κοινωνία να εγγυάται ότι οι εργάτες τους θα δουλέυουν σχεδόν τσάμπα, είναι μια πραγματική επιτυχία! Να λοιπόν που ο αντιμουσουλμανισμός δεν είναι "πολιτισμικό ζήτημα". Είναι τόσο υλικό όσο πάει.

Και καλά όλα αυτά, αλλά ποιοι διάολο είναι αυτοί οι προοδευτικοί πρωτοκοσμικοί; Ειναι αυτοί που υποτιμούν τις κοπέλες που φοράν μαντήλα ενώ οι ίδιοι ζουν σε μια κοινωνία όπου τόσες γυναίκες εργάζονται σε καθεστώς καταναγκαστικής πορνείας. Είναι αυτοί που καίνε με τις πλάτες των μπάτσων τα αυτοσχέδια τζαμιά των μουσουλμάνων μεταναστών στο κέντρο της Αθήνας. Είναι αυτοί που όταν οι μετανάστες εργάτες εξεγέρθηκαν το 2009 χωρίς τις πλάτες κανενός ηγέτη και κόμματος, τους έβριζαν παραδομένοι στον αυτισμό των social media. Τέτοιοι καλοί και πολιτισμένοι τύποι είναι οι δυτικοί ρατσιστές.

Κι αν μιλήσαμε περισσότερο για τη χρήση του αντιμουσουλμανισμού στο εσωτερικό της χώρας δεν ξεχνάμε τις υπηρεσίες που έχει προσφέρει στο εξωτερικό. Το είπαμε και στην αρχή, η Μέση Ανατολή φλέγεται κι όλες αυτές οι ιδέες για οπισθοδρομικούς τρομοκράτες είναι που κάνουν τον παγκόσμιο πόλεμο που λαμβάνει χώρα να μοιάζει λογικός. Αλλά δεν θα πούμε εδώ αυτή την ιστορία. Αρκεί να καταλάβουμε πως όποια κι αν είναι η χρήση της, εσωτερική ή εξωτερική, η αντιμουσουλμανική προπαγάνδα είναι εχθρική. Να καταλάβουμε πως ο αντιμουσουλμανισμός αποτελεί ενα κομμάτι του φασισμού που καθημερινά χτίζεται γύρω μας!

φυσικά δεν είμαστε οι μόνοι που μιλάμε για το θέμα. Πάρτε για παράδειγμα την αφίσα που κυκλοφόρησε στην άλλη άκρη της πόλης από το antifa kallithea:

"Κατά τα άλλα, όπως κάθε παγκόσμιο σφαγείο, έτσι κι αυτό χρειάζεται την προπαγάνδα του: ο "ισλαμικός κίνδυνος" είτε ονομάζεται Μπιν Λάντεν, είτε ισλαμικό χαλιφάτο της ISIS, είνα ο τρόπος που έχουν βρει οι δυτικοί φασίστες για να ξεκαρφώνονται. Οι hi-tech πρωτοκοσμικοί στρατοί σκοτώνουν, βιάζουν και λεηλατούν με καπιταλιστική ακρίβεια και στο ενδιάμεσο ανακαλύπτουν "ισλαμιστές τρομοκράτες". [...]

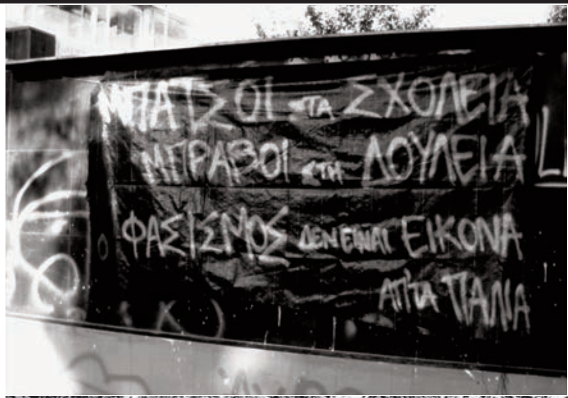
Κάθε φωνή που μιλά για τον κίνδυνο της "ισλαμικής τρομοκρατίας" δεν λέει απλώς ψέμματα - είναι εργαλείο φασιστική πειθάρχησης των μουσουλμάνων εργατών. Κι όχι, αυτά δεν έχουν να κάνουν με θρησκευτικό φανατισμό, είναι ο ταξικός πόλεμος στην καρδιά της πολυεθνικής μητρόπολης."

ΕΝΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΜΕ ΚΡΑΤΙΚΗ ΕΓΓΥΗΣΗ!

antifa sounds

Το έχουμε ξαναπεί και το εννοούμε: όσο συχνότερα βγαίνουμε στον δρόμο και καταλαμβάνουμε χώρο για εμάς, τόσο πιο πολύ σπρώχνουμε τους φασίστες κι όσους τους συμπαθούν στη γωνία. Δεν είμαστε οι πρώτοι που το σκεφτήκαμε και σίγουρα δεν είμαστε οι τελευταίοι που θα το εφαρμόσουμε. Από την πρώτη στιγμή άλλωστε που εμφανίστηκαν οι φασίστες μαζί με τους μπάτσους στις γειτονιές βρέθηκαν εκείνοι κι εκείνες που δεν ψήνονταν να τους αφήσουν να κυκλοφορούν ανενόχλητοι. Που έβαλαν το χεράκι τους (και το λιθαράκι τους ίσως) ώστε αρκετοί από δαύτους να καταλήξουν σύντομα στα νοσοκομεία. Που τέλοσπαντων αρνήθηκαν να παραδώσουν τις πλατείες αμαχητί και ξεκίνησαν έναν πόλεμο χαμήλης έντασης με τους παρακρατικούς και τους ένστολους ο οποίος κρατάει μέχρι και σήμερα.

Από αυτούς είμαστε κι εμείς, γι' αυτό και διοργανώσαμε τον περασμένο Ιούνη μια antifa μικροφωνική στην πλατεία Χαλανδρίου. Διαπιστώσαμε εκεί για μια ακόμη φορά αυτό που ήδη ξέραμε: οι εχθροί των φασιστών είναι αρκετοί και δεν χάνουν ευκαιρία να το δηλώσουν. Οι φασίστες απ' την άλλη ξέρουν πολύ καλά πότε πρέπει να μπαίνουν στις τρύπες τους. Δεν θα χάνουμε λοιπόν ευκαιρία να το υπενθυμίζουμε, η εκστρατεία φόβου που εξελίσσεται γύρω μας δεν θα σπάσει από μόνη της. Πρέπει να ανακαλύψουμε ξανά την εμπιστοσύνη, την οργάνωση, την απειθαρχία. Να σταθούμε και να πολεμήσουμε!

moments

του νέου ελληνικού φασισμού

Το Σεπτέμβρη του 2004, έκλεινε μια λαμπρή περίοδος για το ελληνικό κράτος, για τους μικροαστούς, τ' αφεντικά και τους φασίστες. Τα δέκα-και-κάτι χρόνια που προηγήθηκαν είχαν κατορθώσει σπουδαία πράγματα. Ανάμεσα σ' αυτά ήταν η παρανομοποίηση μιας ολόκληρης φουρνιάς μεταναστών εργατών από τα Βαλκάνια, η ανέγερση των πρώτων στρατοπέδων συγκέντρωσης, οι διαδηλώσεις για την "ελληνικότητα" της Μακεδονίας που έβγαλαν στο δρόμο κοντά ένα εκατομμύριο κανίβαλους. Ίσως το σημαντικότερο όμως να ήταν το εξής: μέχρι το 2004 κάθε μικροαστός που σεβόταν τον εαυτό του είχε καταφέρει να μετατραπεί σε αφεντικό, έχοντας φυσικά στη δούλεψή του μετανάστες εργάτες. Κι αυτή τους την επιτυχία τα νεογέννητα αφεντικά δεν επρόκειτο να την χαρίσουν σε κανέναν.

Τον Σεπτέμβρη του 2004, λοιπόν, βρήκαν μια καλή ευκαιρία να υπενθυμίσουν ακριβώς αυτό σε όποιον δεν το είχε πάρει χαμπάρι. Μετά την ήττα της εθνικής ομάδας από την Αλβανία, οι έλληνες φασίστες αποφάσισαν να βγουν στους δρόμους και να δείξουν με πράξεις στους Αλβανούς που βρέθηκαν εκεί ότι σ' αυτόν εδώ τον τόπο δεν είναι τίποτα περισσότερο από εργάτες. Και μάλιστα είναι εργάτες που πρέπει να μένουν αόρατοι, ούτε να πανυγηρίζουν, ούτε να βγάζουν άχνα. Κι έτσι ξεκίνησε το πογκρόμ που κράτησε μια βραδιά και είχε για αποτέλεσμα έναν νεκρό μετανάστη και δεκάδες τραυματίες.

Τον Σεπτέμβρη του 2004, άνοιγε μια ακόμα λαμπρότερη περίοδος για το ελληνικό κράτος, για τους μικροαστούς τ' αφεντικά και τους φασίστες. Τα δέκα χρόνια που ακολούθησαν μια ακόμη φουρνιά μεταναστών από την Ασία και την Αφρική πέρασε στην παρανόμια, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης ψήλωσαν και γέμισαν ασφυκτικά, οι κανίβαλοι που λέγαμε ανέδειξαν την συμμορία παρακρατικών που ακούει στο όνομα ΧΑ σε τρίτη κοινοβουλετική δύναμη και οι πολεμικές περιπέτειες περιμένουν στο κατώφλι. Το μακρινό πογκρόμ του 2003 φαίνεται να έχει πια ξεχαστεί από τους περισσότερους, όχι όμως κι από εμάς: εμείς ξέρουμε ότι όποιος τολμάει να λέει πως "οι έλληνες δεν είναι ρατσιστές" έχει κάθε λόγο να καταλήγει στην εντατική!

10 χρόνια πριν, εκείνο το Σεπτέμβρη του 2004 ήταν μια καλή ευκαιρία για την ελληνική κοινωνία να γιορτάσει. Σε πρώτο χρόνο το κλείσιμο μιας χρονιάς που η εθνική ομοψυχία κορυφώθηκε ελέω ολυμπιάδας και κατάκτησης του euro από την εθνική ομάδα ποδοσφαίρου. Σε δεύτερο χρόνο την ολοκλήρωση δέκα και κάτι χρόνων εκμετάλλευσης της εργασίας των μεταναστών εργατών απ' τα βαλκάνια. Ξεχύθηκε λοιπόν στους δρόμους όχλος μεγάλος, από τις καφετέριες και τα σουβλατζίδικα, τις γκαρσονιέρες και τα προποτζίδικα για να γιορτάσει με τον τρόπο που μόνο αυτός ξέρει: πραγματοποιώντας ένα πανελλήνιο αντιαλβανικό πογκρόμ με αφορμή την ήττα της εθνικής στη μπάλα.

10 χρόνια πριν, η αμηχανία που προκάλεσε στους αντιφασίστες και τις αντιφασίστριες το εύρος και η δολοφονικότητα των ρατσιστικών επιθέσεων εκείνο το βράδυ γέννησε τους επόμενους μήνες του πογκρόμ μια διαίσθηση. Ότι το πογκρόμ αυτό, δείχνοντας με τον πιο βίαιο τρόπο το παρόν των ταξικών συσχετισμών στην ελληνική κοινωνία των αρχών του 2000 σηματοδοτεί το πέρασμα σε ένα μέλλον ακόμα χειρότερο. Και ότι αν οι αντιφασίστες και οι αντιφασίστριες θέλουν να μην ξαναβρεθούν αντιμέτωποι με την αμηχανία εκείνης της νύχτας σε αντίστοιχες καταστάσεις στο μέλλον τότε η λύση δεν μπορεί παρά να είναι η μόνιμη και σταθερή αντιφασιστική οργάνωση. Κάπως έτσι κάνει την εμφάνισή της η υπογραφή antifa στους δρόμους της μητρόπολης.

Μέσα στην τελευταία δεκαετία εκείνη η διαίσθηση επιβεβαιώθηκε με το χειρότερο τρόπο. Ο νέος ελληνικός φα-

σισμός από όχλος ρατσιστών οπαδών της εθνικής έγινε κρατική στρατηγική για τη διαχείριση της εργατικής τάξης μέσα στην κρίση. Οι αστυνομικοί μηχανισμοί αποκτούν όλο και περισσότερες δικαιοδοσίες, τα στρατόπεδα συγκέντρωσης πληθαίνουν απολαμβάνοντας την κοινωνική αποδοχή, οι νεοναζί έγιναν κοινοβουλευτική δύναμη, αυτοί που εξαναγκάζονται να ζουν με όλο και λιγότερα αυξάνονται καθημερινά.

Όμως μέσα στην τελευταία δεκαετία ωρίμασαν πολιτικά όλες αυτές οι ομάδες που βαφτίστηκαν antifa. Στο επίπεδο των λόγων και των έργων. Η ανάλυση ξεκόλλησε απ' τους κανίβαλους μικροαστούς, διευρύνθηκε και σήμερα επικεντρώνεται στην ευρύτερη κρατική στρατηγική που εξελίσσεται γύρω μας. Η παρουσία στο δρόμο συστηματοποιήθηκε, έγινε οργανωμένη παρέμβαση σε γειτονιές ικανή να χρησιμοποιήσει τις τοπικές αντιθέσεις προς όφελός της.

Η antifa οργάνωση ωρίμασε πολιτικά την τελευταία δεκαετία ενώ το μέγεθος της δουλειάς που χρειάστηκε για να επιτευχθεί αυτό διαφεύγει καμιά φορά και από τους ίδιους τους εμπλεκόμενους σε πυρήνες γειτονιάς, συνελεύσεις , ομάδες. Είναι τα δεκάδες χιλιάδες έντυπα στα σχολεία της αθήνας και οι άλλες τόσες αφίσες και αυτοκόλλητα. Είναι δεκάδες διαδηλώσεις στόμα με στόμα ή με αφίσα, είναι συναυλίες και μικροφωνικές, μοτοπορείες και εκδηλώσεις. Είναι ξενύχτια σε στενά και πλατείες με ένα σπρέυ στο χέρι και ξημερώματα μέσα σε κρατητήρια. Είναι γειτονιές ολόκληρες που βάφτηκαν, περπατήθηκαν, κολλήθηκαν, μοιράστηκαν, φωνάχτηκαν σε τέτοιο βαθμό που παρεάκια φασιστών να εξαφανιστούν. Είναι φυσικά και παρεάκια φασιστών που κατέληξαν στο νοσοκομείο. Είναι συντροφικότητα και αίσθηση κοινότητας, είναι όλα αυτά που πραγματοποίησαν ισότιμα και από κοινού άντρες και γυναίκες, εργάτες και άνεργοι, φοιτητές και μαθητές, είναι όσα θα γίνουν την επόμενη δεκαετία…

Είναι 10 χρόνια antifa!

στις γειτονιές

έντυπα δρόμου από autonome antifa
και antifa kallithea

και αφίσα από autonome antifa

στους τοίχους

όποιος/α θέλει αντιφασιστικά αυτοκόλλητα
μπορεί να επικοινωνήσει μαζί μας
στο antifaxalandri@yahoo.com

